К. 41 1841 4 (XVIII)

Нѣщо като критика.

Честити сме били, да караме, за да искараме други чести злочестия, дѣто ни дойдоха до главата, на стари години да исплащаме онова що сме съгрѣшили на млади години, наказвани едвами не за онѣзи страшни беззакония що сме правили и направили предъ народи си, като сме вадили своитѣ си очи за да отваряме неговитѣ, и защото това е ставало безъ малко презъ четиредесеть години, за това ни е и направена тази почесть да бѫдемъ безъ присѫда осѫдени, и безъ присѫда да не виждаме хубавото лице и калнитѣ улици на София. И исповѣдуваме че не ни е до толкозъ привличали обезсмъртвенитѣ красоти на Виенната и дивна столица на Шотландия, не ни е до толкозъ притягало сърдцето за нейнитѣ злѣ подстригани ..., но таквозъ е човѣшката природа, онова което е запретено то всякога бива по-привлекателно по-вълшебно.

Ще се признаемъ че колкото малко и да сме оцѣнявали преимуществата на София, на столицата ни то есть, сега ни е станала петимна, тъй що съ нетърпѣние слушаме и гледаме да чуемъ нѣщо за нея, да видимъ нѣщо отъ нея, ако не ни е свободно да видимъ нея...

Но увы новитѣ граждани на столицата, загавлиякани въ високи работи и разтъкани по други длъжности, малко и мислятъ за чезнението на нашето изгнанно

инв. № 1841